

Ние срѣцахме гверети на рѣка Мивалени, на Килиманжаро, гдето ноше е много студено. Гверетитѣ живѣятъ въ горитѣ, никога не напускатъ родината си — джунглитѣ — и не налитатъ на туземцитѣ.

Самцитѣ подскачатъ отъ клонъ на клонъ въ своята бѣла мантия, като миловидно движатъ дългата си опашка. При всѣки скокъ тѣ издаватъ еднообразенъ тихъ викъ: „А-ру-ру-ру!“, който напомня далечно крѣкане на жабешки хоръ. Най-често такъвъ викъ се чува сутринъ. Тѣ го поематъ една следъ друга и скоро всички клони се напълватъ отъ танцуващи маймуни и отъ всички страни на гората се чува еднозвучно провикване.

